

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.279 van 4 november 1999
in de zaak A. 72.202/VII-14.938**

In zake XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaten L. en B. CAMBIER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Jean-Baptiste Meunierstraat 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Kongolese nationaliteit, op 22 november 1996 in het
Frans heeft ingediend om de vernietiging te vorderen
van de beslissing van 13 september 1996 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse kamer, waarbij wordt geweigerd haar als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 25 november
1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van **KEYBOARD** (27 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op **KEYBOARD** (29 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van **KEYBOARD** (
Advocaat P. T'KINDT die, loco Advocaat C. DECORDIER
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van
KEYBOARD (Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het feit dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verzoekt om de uitbreiding van de vordering tot vernietiging tot het bevel van 24 december 1996 van de Minister van Binnenlandse Zaken om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat verzoekster, van Congolese nationaliteit, op 15 september 1993 de hoedanigheid van vluchteling heeft aangevraagd; dat deze aanvraag op 11 april 1996 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verworpen; dat verzoekster op 16 april 1996 beroep aantekent in het Frans bij de Vaste Beroepscommissie voor

vluchtelingen; dat de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie op 17 april 1996 beslissen de behandeling van dit beroep aan een Nederlandstalige kamer toe te wijzen; dat verzoekster op de zitting van 10 september 1996 wordt gehoord; dat de Eerste Nederlandstalige Kamer van de Vaste Beroepscommissie bij de bestreden beslissing van 13 september 1996 het beroep ontvankelijk maar ongegrond verklaart; dat verzoekster bij aangetekende brief van 13 februari 1997, alsook in haar memorie van wederantwoord, haar beroep uitbreidt tot het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat haar op 24 december 1996 ter kennis werd gebracht;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd is :

"Overwegende dat appellante voorhoudt een nicht te zijn van E. Tshisekedi, voorzitter van de oppositiepartij "Union pour (la) Démocratie et le Progrès Social" (UDPS); dat zij om reden van deze verwantschap voortdurend werd bedreigd; dat zij op 30 april 1990 deelnam aan een manifestatie op de "Boulevard du 30 juin" te Kinshasa waar E. Tshisekedi een democratiseringstoespraak hield; dat het leger tussenbeide kwam; dat zij werd geslagen, gearresteerd en gedurende twee à drie dagen van haar vrijheid werd beroofd; dat zij tijdens een meeting op 4 juli 1993 in het 20 mei-stadion andermaal werd opgepakt en gedurende drie dagen werd vastgehouden; dat zij na haar ontsnapping onderdook totdat zij op 8 september 1993 met een geleend paspoort aan boordging van een vliegtuig met bestemming België;

Overwegende dat appellante vaag blijft omtrent de "bedreigingen" waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn geweest;

Overwegende dat de arrestaties waarvan appellante op 30 april 1990 en op 4 juli 1993 het voorwerp was niet in verband staan met haar verwantschap tot E. Tshisekedi; dat zij samen met andere manifestanten werd opgepakt zonder onderscheid des persoons;

Dat deze twee kortstondige en lukrake arrestaties niet ernstig van aard zijn;

Overwegende dat de brief van Tshisekedi Tshilombo Felix van 9 september 1996 aan voormelde vaststellingen geen afbreuk doet;

Dat voornoemde immers geen rechtstreekse getuige was van de door appellante aangehaalde gebeurtenissen en er bovendien bijzonder vaag over blijft;

Dat de verwantschap van appellante met E. Tshisekedi door de Commissie niet in vraag wordt gesteld, maar dat deze verwantschap op zich de erkenning van de status van vluchteling niet impliceert;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellante geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen";

2. Over de gegrondheid van het beroep wat betreft de beslissing van de Vaste Beroepscommissie.

Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 57/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), doordat de zaak voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen behandeld werd in het Nederlands, terwijl verzoekster van in het begin van de procedure haar wil heeft laten blijken om de procedure in het Frans te voeren, dat ze haar aanvraag tot erkenning als vluchteling bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het Frans heeft ingediend, dat ze voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geprotesteerd tegen de behandeling van haar aanvraag in het Nederlands, dat ze in haar beroep van 16 april 1996 bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen uitdrukkelijk haar wil te kennen heeft gegeven haar dossier in het Frans behandeld te zien, dat, nu zij deze uitdrukkelijke taalkeuze heeft gedaan, de verwerende partij verplicht was om bij toepassing van artikel 57/20 van de Vreemdelingenwet de zaak naar een Franstalige kamer te verwijzen, dat er bovendien geen

tolk aanwezig was voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, zodat verzoekster verplicht was om zich in het Nederlands uit te drukken, terwijl ze enkel Frans spreekt;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het beroepsverzoekschrift geen taalkeuze bevat zoals vereist door artikel 4, eerste lid, 3/, van het koninklijk besluit van 19 mei 1993, dat dit tekort verplicht werd aangevuld teneinde de behandeling van het beroep te kunnen doorvoeren en dat het beroep derhalve bij gezamenlijke beslissing van de eerste voorzitters, overeenkomstig artikel 57/20 van de wet van 15 december 1980 aan een Nederlandstalige kamer voor behandeling werd toegewezen;

Overwegende dat artikel 57/20, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 6 mei 1993, op het ogenblik van het beroep van verzoekster, als volgt luidde :

"De rechtspleging voor de Commissie geschiedt mondeling, in het Nederlands of het Frans.

De verschijnende vreemdeling kan één van beide talen kiezen, met naleving van de hiertoe door de Koning vastgestelde procedure. Kiest hij niet één van beide talen, dan is de taal van de rechtspleging die van de kamer waaraan de behandeling van het beroep wordt toegewezen. De eerste voorzitter van de Nederlandse taalrol en de eerste voorzitter van de Franse taalrol verdelen gezamenlijk de beroepen over de beide taalrollen";

Overwegende dat de nieuwe regeling in verband met de keuze van de taal van de rechtspleging in de memorie van toelichting bij het ontwerp, dat de wet van 6 mei 1993 is geworden, aldus werd verantwoord :

"Dit artikel heeft de bedoeling om tot een evenwichtigere verdeling van de Nederlandse en de Franse zaken te komen. De bestaande taalregeling heeft geleid tot een onevenwicht wat de Franse en Nederlandse dossiers betreft. De Nederlandse Kamers hebben veel minder werk en bijgevolg veel minder achterstand.

De taal zal nog altijd kunnen worden gekozen door de verschijnende vreemdeling. Indien betrokkene echter geen van deze beide talen kiest, dan zal zijn dossier aan een Franstalige of een Nederlandstalige kamer van de Vaste Beroepscommissie worden toebedeeld in overleg tussen de eerste voorzitters van de beide taalrollen. Aldus krijgen de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie de mogelijkheid om de dossiers beter tussen de verschillende kamers te verdelen.

Door de mogelijkheid te voorzien voor de kandidaat-vluchteling om het Frans of het Nederlands te kiezen en aangezien in een zeer groot aantal dossiers noch het Frans noch het Nederlands de moedertaal van de verschijnende vreemdeling is, komt door deze regeling op geen enkele manier de rechtsbescherming van de kandidaat-vluchteling in het gedrang. Aangezien ingevolge de huidige wetswijziging gevolgen zullen worden verbonden aan de afwezigheid van keuze voor een bepaalde taal, zal bovendien, ter bescherming van de rechten van de rechtzoekende duidelijk bij Koninklijk Besluit worden bepaald volgens welke procedure betrokkene zijn keuze voor een bepaalde taal moet doen blijken" (Gedr. St., Senaat, 1992-1993, nr. 555-1, p. 11 - p. 12);

dat het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, bepaalt :

"Art. 3. De beroepen bedoeld in artikel 57/11, paragraaf 1, eerste lid, van de wet, worden bij de Commissie ingesteld door middel van een in het Nederlands of in het Frans opgesteld verzoekschrift, ofwel door de vreemdeling of zijn advocaat, ofwel door de Minister of zijn gemachtigde ondertekend.

Art. 4. Het verzoekschrift ingediend door de vreemdeling of zijn advocaat bevat :

- 1/ de naam, voornamen, nationaliteit, geboorteplaats en -datum van de vreemdeling evenals de door hem gekozen woonplaats;

- 2/ in voorkomend geval, de naam, voornaam en het kantooradres van de advocaat;
- 3/ de keuze van het Nederlands of het Frans als taal die voor de ganse duur van de rechtspleging zal gebruikt worden;
- 4/ de referte of een kopie van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die het voorwerp uitmaakt van het beroep bedoeld bij artikel 57/11, paragraaf 1, eerste lid, van de wet;
- 5/ een uiteenzetting van de feiten en middelen.

Wanneer het verzoekschrift geen keuze van taal voor de ganse duur van de rechtspleging bevat, wijzen de eerste voorzitters het beroep toe overeenstemming artikel 57/20, tweede lid, van de wet.

Een kopie van het verzoekschrift van de vreemdeling wordt ter kennis gebracht van de Minister of van zijn gemachtigde bij een ter post aangetekende brief of per bode tegen ontvangsbewijs of per faxpost";

Overwegende dat het beginsel van de vrije keuze van de rechtsplegingstaal door de wet van 6 mei 1993 werd bevestigd; dat om tot een evenwichtigere werkverdeling tussen de kamers van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen te komen, evenwel bepaald werd dat de eerste voorzitters de beroepen aan de Nederlandse of de Franse kamers toewijzen wanneer de vreemdeling geen gebruik maakt van de mogelijkheid om voor een bepaalde taal te kiezen; dat zowel de tekst van artikel 57/20, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, de verantwoording en verduidelijking vervat in de memorie van toelichting, als artikel 4 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993, er geen twijfel over laten bestaan dat de keuze van de rechtsplegingstaal op een uitdrukkelijke wijze moest gebeuren; dat indien de vreemdeling wenste dat de procedure in het Nederlands of in het Frans zou worden gevoerd, het met andere woorden niet volstond de beroepsakte in die taal op te maken, maar hij uitdrukkelijk voor de taal van zijn keuze moest opteren; dat verzoekster bijgevolg tevergeefs aanvoert dat haar taalkeuze impliciet bleek uit het

verzoekschrift dat in de Franse taal was opgesteld; dat de keuze van de rechtsplegingstaal luidens artikel 57/20, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moest gebeuren "met naleving van de hiertoe door de Koning vastgestelde procedure"; dat uit artikel 4 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 volgt dat deze keuze in het beroepschrift moest worden gedaan; dat bovendien, hoewel verzoekster betwist dat ze op het Commissariaat-generaal werd bijgestaan door een tolk in het Lingala, zij de authenticiteit van dit stuk geenszins weerlegt; dat uit het zittingsverslag voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen eveneens blijkt dat ze werd bijgestaan door een Franstalige tolk; dat verzoekster, nu ze zowel voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bijgestaan werd door een tolk, zij zich tijdens de procedure in de taal van haar keuze heeft kunnen uitdrukken; dat ze derhalve het taalmiddel niet dienstig kan aanvoeren; dat de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie de zaak terecht aan een Nederlandstalige kamer konden toewijzen; dat het middel niet gegrond is,

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel aanvoert dat de motiveringsplicht geschonden is, doordat de bestreden beslissing haar de erkenning als vluchteling weigert op grond van het feit dat haar aanhouding en mishandeling los zou staan van haar verwantschap met Etienne Tshishekedi, terwijl geen enkel stuk uit het dossier deze bewering staft, dat tijdens de plunderingen juist bedreigingen werden geuit omwille van haar familiale banden, dat nochtans duidelijk blijkt dat haar laatste opsluiting gedurende drie dagen naar aanleiding van de laatste politieke meeting van 4 juli 1993 haar persoonlijk viseerde, dat haar verwantschap met de heer Tshisekedi wel degelijk

hiermee in verband staat, dat, zelfs indien de vervolgingen niet zouden voortvloeien uit haar band met Tshisekedi, maar louter uit haar lidmaatschap van het UDPS, dit nog steeds niet betekent dat ze niet vervolgd zou worden, dat de volledig arbitraire aanhoudingen en mishandelingen ondergaan door verzoekster wel degelijk onder het begrip vervolging vallen zoals bepaald door de Conventie van Genève, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de feiten voorgebracht door verzoekster miskent, en zonder enige verdere motivering de ernst van verzoeksters mishandelingen in twijfel trekt;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Raad van State enkel over de rechtmatigheid van de hem voorgelegde uitspraak kan oordelen, dat het de Raad niet toekomt deze beoordeling over te doen en zelf een onderzoek in te stellen naar de juiste toedracht van de zaak en dat nu verzoekster zich ertoe beperkt de beoordeling van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende de feitelijke toedracht van de zaak te betwisten, het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de Raad van State als cassatierechter kennis neemt van de beroepen tegen de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat de in laatste aanleg gewezen beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen enkel kan worden bestreden op grond van middelen die de onwettigheid of de onregelmatigheid van de beslissing adstrueren; dat, in casu, verzoekster zich in haar verzoekschrift niet beperkt tot een loutere betwisting van de feitelijke beoordeling door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, maar doet gelden dat voornoemd rechtscollege de bestreden beslissing op een gebrekkige en niet afdoende wijze heeft gemotiveerd;

dat het de Raad van State als cassatierechter toekomt na te gaan of de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aan de door haar vastgestelde feiten de correcte juridische gevolgen heeft verbonden; dat hieruit volgt dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden verworpen;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de beweerde bedreigingen als ongeloofwaardig heeft verworpen omdat verzoekster hierover al te vaag bleef en op geen enkel ogenblik in de procedure heeft aangegeven wie precies bedreigingen in verband met haar verwantschap met E. Tshisekedi uitte; dat verzoekster niet ontkent dat de aanhoudingen naar aanleiding van de manifestaties van 30 april 1990 en 4 juli 1993 zonder onderscheid des persoons gebeurden; dat ze thans laat verstaan dat alleen zij drie dagen in afzondering werd opgesloten terwijl ze in haar verhoor voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 januari 1996 en in haar brief aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 25 april 1996 verklaarde dat het hier om collectieve arrestaties ging; dat hieruit voortvloeit dat de arrestaties niet omwille van verzoeksters verwantschap met E. Tshisekedi plaatsvonden; dat, in zoverre verzoekster beweert vervolgd te worden omwille van haar hoedanigheid van UDPS-militante, de bestreden beslissing oordeelt dat de ingeroepen feiten, "twee kortstondige en lukrake arrestaties zonder onderscheid des persoons", naar aanleiding van manifestaties, niet voldoende ernstig zijn om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; dat volgens deze Conventie in dit geval enkel van een gegronde vrees voor vervolging sprake kan zijn bij ernstige schendingen van de mensenrechten; dat de Vaste Beroepscommissie voor

vluchtelingen heeft geoordeeld dat er te dezen van zulke schendingen geen sprake is; dat de verzoekende partij dit niet weerlegt; dat de beslissing afdoende gemotiveerd is; dat het tweede middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekster in een derde middel aanvoert dat de rechten van verdediging geschonden werden, doordat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen heeft geoordeeld dat er geen oorzakelijk verband bestaat tussen de beweerde vervolgingen en verzoeksters verwantschap met de heer Tshisekedi, terwijl dit argument op de terechtzitting voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet werd besproken, dat door de beslissing te steunen op een argument dat niet werd onderworpen aan een tegensprekelijk debat, verzoeksters rechten van verdediging werden geschonden;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat van een schending van het recht van verdediging geen sprake kan zijn, daar verzoekster de mogelijkheid had om de door haar ingeroepen feiten en motieven toe te lichten;

Overwegende dat de bestreden beslissing gesteund is op feiten en gegevens die door verzoekster ter staving van haar asielaanvraag werden ingeroepen; dat ze de door haar ingeroepen feiten naar behoren heeft kunnen toelichten; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen door geen enkel voorschrift, noch door het algemeen rechtsbeginsel inzake de rechten van verdediging, gehouden is vooraf mede te delen op welke gronden ze voornemens is het beroep af te wijzen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekster in een vierde middel aanvoert dat het grondwettelijk

gelijkheidsbeginsel geschonden is, doordat de bestreden beslissing aan verzoekster de erkenning van het statuut van politiek vluchteling ontzegt omwille van het feit dat haar verwantschap met Etienne Tshisekedi geen determinerend karakter zou hebben, terwijl deze verwantschap, op grond van de bedreigingen die werden geuit, reeds tot de erkenning als politiek vluchteling van verscheidene leden van de familie van Etienne Tshisekedi heeft geleid;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het louter feit te behoren tot de familie van Etienne Tshisekedi niet meebrengt dat verzoekster als vluchteling dient te worden erkend;

Overwegende dat de Raad van State als cassatierechter in een jurisdictionele procedure enkel bevoegd is om de wettigheid en regelmatigheid van de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen te toetsen; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bevoegd is de grond van de zaak te appreciëren, teneinde verzoekster al dan niet als vluchteling te erkennen; dat in voorliggend geval de Vaste Beroepscommissie de wet naar behoren heeft toegepast; dat het middel niet gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Overwegende dat verzoekster inroept dat het bevel van 24 december 1996 onwettig is; dat deze beslissing immers rechtstreeks voortvloeit uit de negatieve beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, die zelf door onwettigheden is aangetast;

Overwegende dat verzoeksters beroep tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wordt verworpen, zodat voornoemd bevel als uitvoeringsmaatregel wettig is en het beroep tegen het bevel ongegrond,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op vier november 1900 negenennegentig,
door :

de HH. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

M. MILOJKOWIC,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

D. MOONS.

)))